

М. О. Дурман

заслужений працівник освіти України
кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління і
місцевого самоврядування
Херсонського національного технічного університету

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РЕГУЛЯТОРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

У статті розглянуто деякі аспекти регуляторної діяльності Кабінету Міністрів України. Зазначено, що нормативно-правове забезпечення дуже важливе для різних сфер державного управління, при формуванні та реалізації державної політики в них, у тому числі й державної регуляторної політики. Тому проведення аналізу діючої нормативно-правової бази формування та реалізації державної регуляторної політики Кабінетом Міністрів України в галузях, які належать до сфери його управління, є актуальним.

Механізми регуляторної взаємодії між різними гілками влади, а також органами місцевого самоврядування встановлюються виключно Конституцією України і законами України. До цих механізмів належить і нормативно-правовий механізм, реалізацією якого є нормативно-правове забезпечення тієї чи іншої галузі управління.

Визначено, що певні нормативно-правові документи щодо регуляторної діяльності приймалися з моменту отримання незалежності України в частині регулювання господарських відносин. Проте сьогодні регуляторна діяльність повинна розглядатися не тільки з позицій регулювання господарських (чи економічних) відносин, але й із позицій державотворчого, адміністративного та правового регулювання.

Розкрито твердження, що регулювання економічних відносин все рівно відбувається через організаційно-правовий механізм та його реалізацію – нормативно-правове забезпечення регуляторної діяльності – формування, реалізацію та моніторинг державної регуляторної політики. Якщо розглядати регуляторну діяльність Кабінету Міністрів України, то він може видавати постанови та розпорядження, що будуть мати пряму регуляторну дію, або цими НПА будуть затверджуватися відповідні положення, порядки, регламенти тощо, які теж будуть носити регуляторний характер.

Зазначено, що розглянуті у статті НПА, які видавалися Кабінетом Міністрів України, регулюють різні сфери господарської (економічної) діяльності суб'єктів господарювання та встановлюють вимоги до відповідних державних органів щодо контролю за цими суб'єктами через, наприклад, процедуру ліцензування певних видів господарської діяльності.

У висновку наголошується, що на сьогодні підтверджується провідна роль Кабінету Міністрів України у формуванні, реалізації та моніторингу державної регуляторної політики як через прийняття відповідних нормативно-правових актів, які належать до ДРП, так і через передачу регуляторних повноважень іншим центральним органам виконавчої влади, їх територіальним підрозділам, місцевим державним адміністраціям та органам місцевого самоврядування.

Ключові слова: державне управління, організаційно-правовий механізм державного управління, нормативно-правове забезпечення, державна регуляторна політика, Кабінет Міністрів України, регуляторна діяльність Кабінету Міністрів України.

Постановка проблеми. Нормативно-правове забезпечення дуже важливе для різних сфер державного управління, при формуванні та реалізації державної політики в них. Не обійшла ця тенденція і таку сферу публічного управління, як державна регуляторна політика. Свого часу автором було проведено аналіз регу-

ляторної діяльності деяких органів публічного управління на рівні Верховної Ради України [1] та рівні органів місцевого самоврядування [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У загальному вигляді в процесі державної регуляторної діяльності відбувається формування нової парадигми державного управління, коли

запроваджуються нові норми розвитку не тільки певної галузі виробництва, але й усїєї держави.

Питаннями державного регулювання та прийняття регуляторних рішень займалася ціла низка авторів. Так, В.Д. Бакуменко розглядає теоретико-методологічні засади формування державно-управлінських рішень [3], В.В. Тертичка – загальні питання запровадження державної політики в Україні [4], О.Х. Юлдашев [5] – загальні питання державної регуляторної політики, Л.М. Попова – формування регуляторної політики в сфері підприємницької діяльності, М.А. Погрібняк [6] – питання державного регулювання різних галузей економіки тощо.

Мета статті. Метою статті є проведення аналізу діючої нормативно-правової бази формування та реалізації державної регуляторної політики Кабінетом Міністрів України в галузях, які належать до сфери його управління.

Виклад основного матеріалу. Механізми регуляторної взаємодії між різними гілками влади, а також органами місцевого самоврядування встановлюються виключно Конституцією України і законами України. До цих механізмів належить і нормативно-правовий механізм, реалізацією якого є нормативно-правове забезпечення тієї чи іншої галузі управління.

Першим кроком відносно становлення нормативно-правового забезпечення формування та реалізації державної регуляторної політики на законодавчому рівні стало прийняття у 2003 році базового профільного Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» [7] (далі – Закон), який визначає правові та організаційні засади реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності. До його прийняття протягом 1998-2003 рр. в Україні діяло декілька нормативно-правових актів (далі – НПА), що визначали ключові моменти регулювання підприємницької діяльності, однак вони не мали комплексного характеру. До них можна віднести:

– Закон України «Про Національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні» [8].

– Укази Президента України «Про усунення обмежень, які стримують розвиток підприємницької діяльності» [9], «Про запровадження єдиної регуляторної політики у сфері підприємства» [10], «Питання Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємства» [11], «Про заходи щодо забезпе-

чення підтримки та дальшого розвитку підприємницької діяльності» [12].

– Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо підготовки обґрунтування проектів регуляторних актів» [13], «Про затвердження Положення про порядок підготовки проектів регуляторних актів» [14] та інші.

Для визначення основних складників нормативно-правового забезпечення державної регуляторної політики автор розглядає спочатку напрями регуляторної діяльності Верховної Ради України як основної рушійної сили в творенні нормативно-правового забезпечення. Ця діяльність повинна розглядатися не тільки з позицій регулювання економічних (чи господарських) відносин, але й із позицій державотворчого, адміністративного та правового регулювання.

До державотворчої регуляторної діяльності можна віднести прийняття таких актів, які змінюють норми Конституції, державний устрій країни, проводять розподіл територій між областями тощо.

До адміністративного регулювання можна віднести прийняття таких актів, якими регулюються взаємовідносини між найвищими органами чи посадовими особами державної влади в Україні – Верховною Радою, Кабінетом Міністрів та Президентом, а також відносини ВРУ з центральними виконавчими органами державної влади. До цього ж типу регулювання відноситься встановлення взаємовідносин і розподіл повноважень між усіма гілками влади – законодавчою, виконавчою, судовою, – а також між органами державної влади та органами місцевого самоврядування. Таким чином органи місцевого самоврядування виступають не як органи державної влади (хоча й мають у своїх функціях певні ознаки державних органів влади), а саме як органи, які дбають і захищають інтереси територіальної громади і приймають від її імені рішення [15].

Приймаючи певні акти, Верховна Рада України може вимагати від уряду, центральних органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування привести у відповідність до прийнятих законодавчих норм власні підзаконні акти, що також може вважатися непрямим адміністративним регулюванням.

Економічне регулювання носить найбільш видимий характер для суспільства і впливає на соціально-економічну ситуацію в країні. До

актів, які носять економічний регуляторний характер, можна віднести Бюджетний та Податковий кодекси України, Закон України «Про Державний бюджет», який приймається щорічно [16].

До **правового регулювання**, крім всіх вищеперерахованих видів, можна віднести прийняття актів, які регламентують процедури, механізми, інструменти, методики, порядки, норми тощо, які застосовуються у діяльності законодавчої, виконавчої та судової гілок влади, а також у діяльності органів місцевого самоврядування (ст. 92 Конституції України).

Кабінет Міністрів України відіграє другу після Верховної Ради України роль у формуванні та реалізації державної регуляторної політики, адже «...забезпечує проведення бюджетної, фінансової, цінової, інвестиційної, у тому числі амортизаційної, податкової, структурно-галузевої політики; ..., розроблення і виконання загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, культурного розвитку, охорони довкілля, а також розроблення, затвердження і виконання інших державних цільових програм» [17]. Таким чином, формування, здійснення та відслідковування державної регуляторної політики є одним із ключових завдань Кабінету Міністрів України.

Після прийняття Закону [7] Кабінет Міністрів України видав низку нормативно-правових актів, які мають прямий вплив на державну регуляторну політику. Автор розглядає деякі з них.

Так, Постанова КМУ від 11.03.2004 № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта» [18] встановлює вимоги до проведення аналізу впливу регуляторного акта, проект якого розроблений регулятором органом. Аналіз проводиться до оприлюднення проекту акта. Вимоги цієї методики не поширюються на проекти регуляторних актів, розроблені Національним банком.

У разі, коли проект регуляторного акта одночасно містить норми, які регулюють господарські або адміністративні відносини між регуляторними органами чи іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, і норми, які регулюють інші суспільні відносини, а також конкретні приписи, проведення аналізу здійснюється лише стосовно норм, які регулюють господарські або адміністративні відносини між зазначеними органами та суб'єктами.

Постанова КМУ і Національного банку України від 14.04.2004 № 471 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта Національного банку України» [19] передбачала особливий порядок при підготовці регуляторних актів Національним банком України. Це відноситься до функцій, які носять специфічний характер, наприклад встановлення для банків правил проведення банківських операцій, бухгалтерського обліку і звітності, захисту інформації, коштів і майна; регулювання діяльності платіжних систем і систем розрахунків в Україні, визначає порядок і форми платежів, у тому числі між банками; визначення напрямів розвитку сучасних електронних банківських технологій, створення та забезпечення безперервного, надійного та ефективного функціонування, розвитку створених ним платіжних та облікових систем, контроль і створення платіжних інструментів, систем автоматизації банківської діяльності та засобів захисту банківської інформації тощо.

Постанова КМУ від 11.02.2004 № 150 «Про офіційне оприлюднення регуляторних актів, прийнятих місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади та їх посадовими особами, і внесення змін до Порядку оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади» [20] встановлювала, що регуляторні акти, прийняті Радою Міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими, районними, районними у м. Києві та Севастополі державними адміністраціями, а також територіальними органами центральних органів виконавчої влади в Автономній Республіці Крим, областях, м. Києві та Севастополі, районах, районних у м. Києві та Севастополі адміністрацій та їх посадовими особами, офіційно оприлюднюються в офіційних друкованих виданнях або друкованих засобах масової інформації Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських, районних, районних у м. Києві та Севастополі державних адміністрацій. Це стосувалося планів підготовки органом проектів регуляторних актів та змін до них; повідомлення про оприлюднення проектів регуляторних актів, проектів цих актів і аналізу їх регуляторного впливу; звітів про відстеження результативності прийнятих органом регуляторних актів; відомо-

стей про регуляторну діяльність органу. Цією ж постановою вносилися зміни до Порядку оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади [21].

Постанова КМУ від 31.10.2007 № 1280 «Про затвердження Порядку відбору зразків продукції для визначення її якісних показників та форми акта відбору зразків продукції» [22] визначає механізм здійснення органами державного нагляду (контролю) відбору зразків продукції у суб'єктів господарювання для проведення експертизи (випробування). Відбір зразків продукції здійснюється на підставі письмового вмотивованого рішення керівника органу державного нагляду (контролю) або його заступника згідно із Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» як основного закону, який унормовує регуляторну діяльність із метою визначення безпечності та якості продукції, що виробляється або розповсюджується на території України.

Постанова КМУ від 31.10.2007 № 1279 «Про затвердження Порядку відшкодування суб'єктом господарювання витрат, пов'язаних із проведенням експертизи (випробування) зразків продукції» [23] визначає механізм відшкодування суб'єктом господарювання витрат органу державного нагляду (контролю), пов'язаних із проведенням експертизи (випробування) зразків продукції (далі – експертиза) у разі підтвердження за результатами експертизи факту порушення суб'єктом господарювання вимог законодавства.

Основною та справедливою нормою цієї процедури є те, що кошти за вже приведену експертизу стягуються тільки у випадку, коли встановлено факт порушення законодавства (не забезпечено безпечність або якість продукції): «2. Орган державного нагляду (контролю) в тижневий строк після ознайомлення суб'єкта господарювання з висновком експертизи, під час проведення якої встановлено факт порушення вимог законодавства, готує документи, які підтверджують витрати, пов'язані з проведенням експертизи, та надсилає їх суб'єкту господарювання».

Постанова КМУ від 05.08.2015 № 609 «Про затвердження переліку органів ліцензування та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України» [24]. Цією постановою затверджується перелік органів ліцензування, до якого включено 26 позицій: центральні органи виконавчої влади, Рада

Міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації. Також тут вказано, які види господарської діяльності який орган ліцензує. Наприклад, Міністерство освіти і науки України ліцензує освітню діяльність у сфері вищої, післядипломної, фахової передвищої, професійної (професійно-технічної) освіти, а Рада Міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації видають ліцензії на ведення освітньої діяльності у сфері дошкільної, загальної середньої та позашкільної освіти.

Основний позитивний момент цієї постанови полягає у скасуванні 80 раніше діючих нормативно-правових актів, які регулювали сферу видачі ліцензій на ведення господарської діяльності. Таким чином, відбулося суттєве упорядкування цієї сфери, що призвело до зменшення витрат суб'єктів господарювання на отримання та продовження ліцензій, а також покращило антикорупційні механізми у цій сфері.

Постанова КМУ від 16.03.2016 № 182 «Про затвердження Порядку проведення спеціально уповноваженим органом із питань ліцензування планових і позапланових перевірок дотримання органами ліцензування вимог законодавства у сфері ліцензування» [25]. Цією постановою визначається процедура проведення державною регуляторною службою (ДРС) як спеціально уповноваженим органом із питань ліцензування перевірок дотримання органами ліцензування вимог законодавства у сфері ліцензування [24]. Під час проведення перевірки посадова особа або комісія вивчає документи таких органів повністю або вибірково, які можуть бути присвячені таким питанням:

- формування та ведення ліцензійних справ;
- забезпечення доступності інформації у сфері ліцензування;
- передача відомостей до Єдиного ліцензійного реєстру інформації про ліцензування та видачу ліцензій;
- подання уповноваженому органу щорічних ліцензійних звітів;
- повідомлення здобувачів ліцензії про прийняті органом ліцензування рішення у сфері ліцензування;
- усунення органом ліцензування порушень вимог законодавства у сфері ліцензування, виявлених уповноваженим органом під час проведення попередньої перевірки;

– здійснення органом ліцензування контролю за дотриманням ліцензіатами вимог ліцензійних умов тощо.

Постанова КМУ від 24 травня 2017 р. № 361 «Деякі питання проведення перевірок органів державного нагляду (контролю)» [26]. Ця постанова визначає Порядок проведення перевірок дотримання органами державного нагляду (контролю) вимог Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» в частині здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності. Державна регуляторна служба визначається уповноваженим органом щодо проведення цих перевірок. Цікавою новелою цієї постанови є те, що позапланова перевірка може призначатися, наприклад, за дорученням Прем'єр-Міністра України:

«Позапланові перевірки органу державного нагляду (контролю) проводяться з таких підстав:

– письмового повідомлення органів державної влади, органів місцевого самоврядування, за рішенням суду про порушення органом державного нагляду (контролю) вимог Закону;

– звернення суб'єкта господарювання з приводу порушення органом державного нагляду (контролю) вимог Закону щодо проведення стосовно такого суб'єкта заходів державного нагляду (контролю);

– виявлення відповідальними посадовими особами ДРС фактів невнесення або внесення недостовірних відомостей, внесення відомостей не в повному обсязі щодо заходів державного нагляду (контролю) до інтегрованої автоматизованої системи державного нагляду (контролю) під час аналізу інформації, внесеної органами державного нагляду (контролю) до цієї системи;

– перевірка виконання органом державного нагляду (контролю) подання щодо усунення порушень вимог Закону;

– за дорученням Прем'єр-Міністра України».

Також під час проведення позапланової перевірки з'ясовуються лише ті питання, необхідність перевірки яких стала підставою для здійснення цього заходу, з обов'язковим зазначенням таких питань у посвідченні на проведення перевірки. Інші питання ведення державного нагляду (контролю) уповноваженим на це органом не зачіпаються.

Розпорядження КМУ від 23.08.2016 № 615-р «Про затвердження плану заходів щодо дерегуляції господарської діяльності та визнання

такими, що втратили чинність, деяких розпоряджень Кабінету Міністрів України» [27]. Цим розпорядженням було запропоновано провести ряд заходів із дерегуляції, а саме 112 заходів за 10 напрямками:

1. Спрощення умов провадження підприємницької діяльності в аграрній галузі.

2. Спрощення адміністративних процедур регулювання господарської діяльності.

3. Спрощення умов провадження підприємницької діяльності у будівельній галузі.

4. Удосконалення процедури державного нагляду (контролю) за регулюванням господарської діяльності.

5. Розширення можливостей суб'єктів господарювання щодо участі у наданні публічних послуг.

6. Спрощення умов провадження підприємницької діяльності у нафтогазовій галузі, надрокористуванні та електроенергетиці.

7. Спрощення процедур митного, податкового регулювання господарської діяльності та подання звітності.

8. Спрощення умов провадження підприємницької діяльності у сферах інформаційних технологій і телекомунікацій.

9. Удосконалення процедур технічного регулювання господарської діяльності.

10. Спрощення умов провадження підприємницької діяльності у харчовій галузі.

Таким чином, вказана постанова дає широке підґрунтя для проведення дерегуляції в багатьох сферах публічного управління.

Постанова КМУ від 10.05.2018 № 342 «Про затвердження методик розроблення критеріїв, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності та визначається періодичність проведення планових заходів державного нагляду (контролю), а також уніфікованих форм актів, що складаються за результатами проведення планових (позапланових) заходів державного нагляду (контролю)» [28]. Ця постанова встановлює єдиний підхід до розроблення органами державного нагляду (контролю) критеріїв, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності та визначається періодичність проведення планових заходів державного нагляду (контролю) (далі – критерії).

Вказується, що критерії розробляються органом державного нагляду (контролю) у певній сфері відповідно до вимог законодавства з урахуванням цієї методики, даних про настання

негативних наслідків від провадження господарської діяльності суб'єктів господарювання, пропозицій громадських об'єднань та затверджуються Кабінетом Міністрів України. У разі, коли органами, уповноваженими здійснювати державний нагляд (контроль) у відповідних сферах, є місцеві державні адміністрації та/або органи місцевого самоврядування, критерії розробляються центральними органами виконавчої влади, що забезпечують формування державної політики у відповідних сферах.

Також цим нормативно-правовим актом встановлюються вимоги щодо розроблення критеріїв, вимоги щодо віднесення суб'єктів господарювання до ступенів ризику, вимоги щодо визначення періодичності проведення планових заходів державного нагляду (контролю), вимоги щодо оприлюднення інформації, чим досягається висока прозорість, неупередженість та ефективність державного нагляду (контролю) у відповідних сферах.

Висновки і пропозиції. Таким чином, проаналізувавши деякі аспекти регуляторної діяльності Кабінету Міністрів України, можна сказати, що на сьогодні підтверджується його провідна роль у формуванні, реалізації та моніторингу державної регуляторної політики як через прийняття відповідних нормативно-правових актів, що відносяться до ДРП, так і через передачу регуляторних повноважень іншим центральним органам виконавчої влади, їх територіальним підрозділам, місцевим державним адміністраціям та органам місцевого самоврядування. Це особливо актуально в період проведення децентралізації та збільшення повноважень на регіональному та місцевому рівнях.

Подальші розвідки слід проводити щодо поглибленого вивчення нормативно-правової бази регуляторної діяльності як за сферами господарської діяльності, так і за органами, які її здійснюють.

Список використаної літератури:

1. Дурман М.О. Регуляторна діяльність Верховної Ради України: історія та перспективи. Актуальні проблеми державного управління, педагогіки і психології. Випуск 1(4). 2011. Херсон. С. 141–149.
2. Дурман М.О. Формування регуляторної політики на місцевому рівні: механізми та чинники змін. Громадівська модель самоврядування в Україні: колективна монографія. Херсон: Книжкове видавництво ФОП Вишемирський В.С. 2019. С. 517–563.
3. Бакуменко В.Д. Формування державно-управлінських рішень: Проблеми теорії, методології, практики: Монографія. К.: Вид. УАДУ, 2000. 328 с.
4. Тертичка В. Державна політика: аналіз та здійснення в Україні. К.: Основи. 2002. 750 с.
5. Юлдашев О.Х. Проблеми вдосконалення державної регуляторної політики в Україні. К.: МАУП, 2005. 336 с.
6. Погрібняк М.А.. Механізм державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності: Дис. канд. наук: 25.00.02. Класичний приватний університет, Запоріжжя, 2008.
7. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності: Закон України від 11.09.2003 № 1160-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 9, ст. 79.
8. Про Національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні: Закон України від 21.12.2000 № 2157-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 7, ст. 35.
9. Про усунення обмежень, які стримують розвиток підприємницької діяльності: Указ Президента України від 03.02.1998 № 79/98. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/79/98>.
10. Про запровадження єдиної державної регуляторної політики у сфері підприємництва: Указ Президента України від 22.01.2000 № 89/2000. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/89/2000>.
11. Питання Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва: Указ Президента України від 25.05.2000 № 721/2000. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/721/2000>.
12. Про заходи щодо забезпечення підтримки та дальшого розвитку підприємницької діяльності: Указ Президента України від 15.07.2000 № 906/2000. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/906/2000>.
13. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо підготовки обґрунтування проєктів регуляторних актів: Постанова Кабінету Міністрів України від 06.05.2000 № 767. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/767-2000-%D0%BF>.
14. Про затвердження Положення про порядок підготовки проєктів регуляторних актів: Постанова Кабінету Міністрів України від 31.07.2000 № 1182. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1182-2000-%D0%BF>.
15. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України № 280/97-ВР від 21.05.1997. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр>.
16. Державне управління та державна служба: Словник-довідник / Уклад. О.Ю. Оболенський. К.: КНЕУ, 2005. 480 с.
17. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/794-18>.

18. Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта : Постанова Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 № 308. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/308-2004-%D0%BF>.
19. Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта Національного банку України : Постанова Кабінету Міністрів України та Національного банку України від 14.04.2004 № 471. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/471-2004-%D0%BF>.
20. Про офіційне оприлюднення регуляторних актів, прийнятих місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади та їх посадовими особами, і внесення змін до Порядку оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади : Постанова Кабінету Міністрів України від 11.02.2004 № 150. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/150-2004-p>.
21. Порядок оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади : Постанова Кабінету Міністрів України від 4 січня 2002 р. № 3. *Офіційний вісник України*, 2002, № 2, ст. 57.
22. Про затвердження Порядку відбору зразків продукції для визначення її якісних показників та форми акта відбору зразків продукції : Постанова Кабінету Міністрів України від 31.10.2007 № 1280. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1280-2007-p>.
23. Про затвердження Порядку відшкодування суб'єктом господарювання витрат, пов'язаних із проведенням експертизи (випробування) зразків продукції : Постанова Кабінету Міністрів України від 31.10.2007 № 1279. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1279-2007-p>.
24. Про затвердження переліку органів ліцензування та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2015 № 609. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/609-2015-p>.
25. Про затвердження Порядку проведення спеціально уповноваженим органом з питань ліцензування планових і позапланових перевірок дотримання органами ліцензування вимог законодавства у сфері ліцензування : Постанова Кабінету Міністрів України від 16.03.2016 № 182. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/182-2016-p>.
26. Деякі питання проведення перевірок органів державного нагляду (контролю) : Постанова Кабінету Міністрів України від 24 травня 2017 р. № 361. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-2017-%D0%BF#n8>.
27. Про затвердження плану заходів щодо дерегуляції господарської діяльності та визнання такими, що втратили чинність, деяких розпоряджень Кабінету Міністрів України : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.08.2016 № 615-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/615-2016-%D1%80>.
28. Про затвердження методик розроблення критеріїв, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності та визначається періодичність проведення планових заходів державного нагляду (контролю), а також уніфікованих форм актів, що складаються за результатами проведення планових (позапланових) заходів державного нагляду (контролю) : Постанова Кабінету Міністрів України від 10.05.2018 № 342. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/342-2018-%D0%BF>.

Durman M. O. Some aspects of the regulatory activity of the Cabinet of Ministers of Ukraine

The article deals with some aspects of the regulatory activity of the Cabinet of Ministers of Ukraine. It is noted that regulatory and legal support is very important for different spheres of public administration, in the formation and implementation of public policy in them, including the state regulatory policy. Therefore, the analysis of the current regulatory framework for the formation and implementation of the state regulatory policy by the Cabinet of Ministers of Ukraine in the areas related to its management is relevant. Mechanisms of regulatory interaction between different branches of government, as well as local self-government bodies, are established exclusively by the Constitution of Ukraine and the Laws of Ukraine.

These mechanisms include the regulatory mechanism, the implementation of which is the regulatory support of a particular branch of government. It has been determined that certain regulatory documents on regulatory activity have been adopted since Ukraine's independence in terms of regulating economic relations. However, today regulatory activity should be considered not only from the standpoint of regulation of economic (or economic) relations, but also from the standpoint of state-making, administrative and legal regulation. It is stated that the regulation of economic relations is still happening through the organizational and legal mechanism and its implementation – regulatory and legal. provision of regulatory activity – formation, implementation and monitoring of the state regulatory policy.

When considering the regulatory activities of the Cabinet of Ministers of Ukraine, it may issue decrees and orders that will have direct regulatory effect, or these legal acts will approve relevant provisions, procedures, regulations, etc. that will also be of a regulatory nature. It is stated that the legal act, issued by the Cabinet of Ministers of Ukraine, regulate different spheres of economic (economic) activity of economic entities and establish requirements to the relevant state bodies for control over these entities through, for example, the procedure of licensing certain types of economic activity.

In conclusion, the role of the Cabinet of Ministers of Ukraine in the formulation, implementation and monitoring of the state regulatory policy is confirmed, both through the adoption of relevant normative legal acts related to the SRP and through the transfer of regulatory powers to other central executive authorities, their executive authorities, units, local state administrations and local governments.

Key words: *public administration, organizational and legal mechanism of public administration, regulatory support, state regulatory policy (SRP), Cabinet of Ministers of Ukraine, regulatory activity of the Cabinet of Ministers of Ukraine.*